

pul așezării sale, efectele pe care le naște. Devenim un singur trup, după Scriptură, mădulări ale trupului Săi și oase din oasele Sale. Această lucrază hrana pe care ne-o dă El : El se amestecă cu noi, pentruca să devenim toți un singur lucru, ca un trup unit cu Capul". Si Sfântul Ioan Damaschin precizează : "dacă taina este o unire cu Hristos și în acelaș timp o unire a unora cu alții, ea ne dă, în orice chip, unitatea cu cei care o primesc ca și noi". In euharistie, Biserica apare ca o singură fire unită cu Hristos. "Mi-ai hărăzit, Doamne, ca această Biserică stricăcioasă -trupul meu omenesc - să se unească cu Sfântul Tău trup, ca sângele meu să se amestece cu al Tău ; și de acum eu sunt mădularul tău străgeziu și luminos... Sunt răpit în afara mea însumi, mă văd, o minune, - așa cum am devenit. Temându-mă și rușinându-mă de mine totodată, Te slăvesc și mă tem de Tine și nu știu unde să mă ascund, spre ce scop să folosesc aceste mădulare noi, de temut și îndumnezeitate". Astfel slăvește Sfântul Simeon Noul Teolog într'unul din imnurile sale unirea euharistică ce săvârșește însușirea noastră de mădulări ale lui Hristos. Ea introduce până la fundul ființei noastre "focul dumnezeirii", de nedespărțit de trupul și de sângele lui Hristos, - "mă împărtășesc cu foc, eu care sunt pai, dar, - o, minune - mă simt dintr'odată aprins fără să fiu mistuit, ca odinioară rugul arzător, al lui Moisi". //

In Biserică, prin taine, firea noastră intră în unire cu firea dumnezească în ipostasul Fiului, Cap al trupului mistic. Omenirea noastră devine de o ființă cu omenirea îndumnezeită, unită cu persoana lui Hristos, dar persoana noastră nu și-a atins încă desăvârșirea, de unde șovăiala Sfântului Simion care se simte plin de teamă și de rușine în fața lui însuși, neștiind ce să facă cu mădularele sale "de temut și îndumnezeite". Firea noastră este unită cu Hristos în Biserică, care este trupul Său, și această unire se săvârșește în viața tainelor, dar se cade fiecare persoană a acestei firi una, să devină conformă lui Hristos, - $\chi\rho\rho\iota\sigma\tau\omicron\varsigma$; se cade ca ipostasurile omenesti să devină și ele "cu două firi", reunind în ele firea zidită cu plinătatea harului nezidit, cu dumnezeirea pe care o dă Sfântul Duh, însușită fiecărui mădular al trupului lui Hristos. Căci Biserica nu este numai firea una în ipostasul lui Hristos, ea este deasemenea multe ipostasuri în harul Sfântului Duh.

Dar această mulțime (multiplicitate) nu se poate împlini

1) negli sfîrsitul rugăciunii a VIII (a Sf. Simeon Noul Teolog) din motiunile dinaintea de supărta saucie -

viața cea veșnică, pentru că Hristos a luat asupra-Și tot ce a fost pătruns de moarte⁸, și a zdrobit chiar moartea prin moartea Sa. După Sfântul Grigore de Nyssa, în viața veșnică se intră prin botez și înviere. Botezul, chipul morții lui Hristos, este deja începutul învierii noastre, "ieșirea din labirintul morții"⁹. Trupul lui Hristos, cu care s-au unit creștinii prin botez, devine, după Sfântul Atanasie, "rădăcina învierii și a mântuirii noastre"¹⁰.

Biserica este ceva mai mare decât raiul pămîntesc; starea creștinilor este mai bună decât condiția celor dinții oameni. Nu există riscul pierderii iremediabile a comuniunii cu Dumnezeu, fiind cuprinși într-un singur trup în care curge Sîngele lui Hristos care "ne curăță de tot păcatul, de toată întinăciunea. Cuvîntul a luat trup pentru ca noi să putem primi Duhul Sfînt"¹¹. Această prezență a Sfîntului Duh în noi, condiție a îndumnezeirii noastre, nu poate fi pierdută. Noțiunea de stare de har de care ar putea fi lipsiți membrii Bisericii, ca și deosebirea între păcatele de moarte și păcatele de iertat, sînt străine de tradiția Răsăritului. Orice păcat, chiar și cel mai mic - și starea lăuntrică a inimii, ca și fapta exterioră - pot să întunece firea și să o aducă în acea stare în care harul să nu mai poată pătrunde în ea. Harul va rămîne nelucrător, deși mereu prezent, unit cu persoana care a primit Sfîntul Duh. Viața sacramentală, "viața în Hristos"¹², se va prezenta ca o necurmată luptă pentru dobîndirea harului care trebuie să transfigureze firea, luptă în care înălțările și căderile vor alterna, fără ca vreodată să i se retragă omului condițiile obiective ale mîntuirii. În spiritualitatea răsăriteană, starea de har nu are un sens absolut și static. Este o realitate dinamică și nuanțată, care variază după schimbările voinței slăbite a omului. Toți membrii Bisericii care năzuiesc la unire cu Dumnezeu sînt mai mult sau mai puțin în har și în același timp toți sînt, mai mult sau mai puțin lipsiți de har... "Toată

Biserica este Biserica pocăiților, toată Biserica este Biserica celor care pier", spunea Sfîntul Efrem Sirul¹³.

Ca să te eliberezi de orice întinare a păcatului și să crești fără încetare în har, trebuie să te înrădăcinezi din ce în ce mai mult în unitatea firii care are ca ipostas pe Hristos Însuși. Prin Taina Trupului și a Sîngelui (Sfînta Euharistie) se realizează unitatea naturii noastre cu Hristos și, în același timp, cu toți membrii Bisericii... "Să învățăm minunea acestei Taine - spune Sfîntul Ioan Gură de Aur - scopul instituirii sale, efectele pe care le produce. Devenim un singur trup, după Scriptură, mădulare ale Trupului Său și oase din oasele Sale. Este ceea ce realizează hrana pe care o dă El: El se amestecă cu noi, ca noi toți să devenim una, ca un trup unit cu Capul"¹⁴. Și Sfîntul Ioan Damaschinul precizează: "Dacă taina Euharistiei este unire cu Hristos și în același timp unire a unora cu alții, oricum, ea ne mijlocește unitatea cu cei care o primesc ca și noi"¹⁵. În Euharistie, Biserica apare ca o singură fire unită cu Hristos. "Mi-ai hărăzit Doamne, ca această Biserică stricăcioasă - trupul meu omenesc - să se unească cu Sfîntul Tău Trup, ca sîngele meu să se unească cu Sîngele Tău, și de acum eu sînt mădularul Tău străveziu și luminos... Sînt răpit în afara mea, mă văd o minune - așa cum am devenit. Temîndu-mă și totodată rușinîndu-mă de mine, Te slăvesc și mă tem de Tine și nu știu unde să mă ascund, spre ce scop să folosesc aceste mădulare noi, de temut și îndumnezeite"¹⁶. Astfel slăvește Sfîntul Simeon Noul Teolog într-unul din imnele sale unirea euharistică care înfăptuiește calitatea noastră de mădulare ale lui Hristos. Ea introduce pînă în adîncul ființei noastre "focul dumnezeirii", care nu se desparte de Trupul și Sîngele lui Hristos: "mă împărtășesc cu foc, eu care sînt pai, dar, o, minune, - mă simt dintr-o dată aprins fără să fiu mistuit, ca odinioară rugul arzător al lui Moise"¹⁷.